

tur, vel ut ὄντα sunt, vel ut insunt: ut illud patet ex se-
cundâ divisione antepredicamentali cap. 2. §. 2.

84. Cùm igitur tali modo considerari queant &
substantiæ & accidentia, manifestum est, quòd hi mo-
di sint generalissimi.

85. Non quidem inficiamur, quòd per ὄντα, sive
per ea, quæ ἀπλῶς esse dicuntur, πρῶτως substantiæ, &
per ea, quæ inesse dicuntur, πρῶτως accidentia, sint in-
telligenda: Interim negandum non est, quòd vicissim
substantiæ considerari possint logicè, ut ea, quæ insunt:
& accidentia, ut ea, quæ sunt. Siquidem distin-
guendum est, inter *accidens Logicum* sive *Categoricum*,
& *accidens Physicum*.

86. Non enim *quantitatem*, *qualitatem*, &c. confi-
dero in logicis tantùm, quatenus accidentia sunt, &
substantiam denominant: Verùm etiam quatenus se i-
psâ denominant: itemq; quatenus à substantiis deno-
minari possunt, ut, quando dico: *Aurum est flavum*:
ibi qualitas flavedo tanquam accidens denominat au-
rum, tanquam substantiam: quando autem dico, *an-
nulus est flavus*: ibi Accidens denominat accidens: &
alterum habet rationem substantiæ sive subiecti: alte-
rum tantùm rationem accidentis: accidens nempe *an-
nulus*, habet rationem subiecti & essentiæ: *aurum* verò
(licet in se substantia sit) rationem accidentis: quia
contingit vel accidit, quòd Annulus sit aureus.

87. Adde, quòd quodlibet accidentale prædicamen-
tum, ut ἕστια & essentia considerari queat: nempe qua-
renus habet sua genera, species & differentias, atq; ita
peculiare prædicamentum constituit. Quo modo &
respectu ei omnia competere & attribui rectè possunt,
quæ Logicè de substantia in prædicamento substantiæ
dicuntur. Atq; hætenus explicatus est formalis prædi-

C 3

candâ